

Laura van Dolron nodigt 'enge recensenten' uit voor haar nieuwe, kleinschalige cabaretvoorstelling

Cabaret

VINCENT KOUTERS EN MARIJN LEMS KIJKEN NAAR CABARETIER LAURA VAN DOLRON, DIE DEZE RECENSENTELEN NAAR EIGEN ZEGGEN HET ENGST VINDT OM VOOR TE SPELEN. FOTO PAULINE NIKS

Het was een verademing om na ruim twee maanden afwezigheid weer in het donker van een theaterzaal te zitten.

VINCENT KOUTERS

De premièreweek in theater Frascati in Amsterdam was nu eenmaal al geboekt en theatermaker Laura van Dolron is niet iemand om bij de pakken neer te gaan zitten. Lockdown of niet, ze moest en zou gewoon haar nieuwe solo spelen. Er zat weinig anders meer op: een-op-eenvoorstellingen dan maar, voor mensen met een essentieel beroep, die mogen gaan en staan waar ze willen tijdens de lockdown.

Dus nodigde ze journalisten uit. Slim bedacht natuurlijk, want deze mensen konden ook nog weleens handig zijn voor de publiciteit. Niet zomaar journalisten trouwens, maar theaterrecensenten, die, geloof het of niet, tijdens deze lockdown dus ook essentieel zijn.

Volgens dezelfde officiële regels zijn theatermakers juist allesbehalve essentieel. Is dat een omgekeerde wereld? Van Dolron was hier nog niet uit en greep deze monoloog aan om te onderzoeken hoe waardevol en cruciaal dat geliefde theater van haar nou werkelijk is. Kan deze wereld echt zonder theater?

Dus daar zat ik dan, tegenover Laura van Dolron, die de afgelopen twintig jaar furore maakte met haar geheel eigen 'stand-upfilosofievoorstellingen'. Op een ruime afstand naast me zat theaterjournalist Marijn Lems, van NRC en Theaterkrant. Door de overweldigende respons die Van Dolron kreeg, besloot ze om de hele week tweemaal daags voor twee mensen tegelijk te spelen. Helemaal legaal allemaal, verzekerde het theater ons. We waren immers toch allemaal professionals, op uitnodiging langsgekomen, voor een professioneel middagje theater?

Van Dolron heette ons vriendelijk welkom en erkende meteen het ongemak dat we alle drie voelden. 'Van alle gasten leken jullie twee me het engst om voor te spelen. Dus daarom heb ik jullie bij elkaar gezet. Dan ben ik er in één keer vanaf.' Altijd leuk om te horen.

Toen begon ze gewoon. En vrijwel meteen was alles weer bij het oude. Wat een verademing, om na ruim twee maanden afwezigheid weer in het donker van een theaterzaal te zitten. Om een echt levend mens te zien spelen. Om haar schoenen te horen piepen op de grond. Om soms naar haar afgezakte sokjes te kijken en niet naar datgene wat een cameraman toevallig interessant vindt.

Vooraf om aangekeken te worden. Dat is wat geen livestream, hoe technisch vernuftig ook, kan bewerkstelligen. Het gevoel - warm, nabij, beetje ongemakkelijk - van twee ogen die je vanaf het podium aankijken. En er wordt veel aangekeken in een voorstelling waar je een van de twee toeschouwers bent. Dat is fijn, maar ook afleidend. Soms betrapte ik me erop dat ik de draad van haar verhaal was verloren.

Van Dolrons verhaal is dan ook geen stellig betoog. Het is een zoektocht, met de nodige omwegen en doodlopende weggetjes, naar de waarde van theater. Die zit hem volgens haar in eerlijkheid. Ze vertelt over de verschillen tussen theater-Laura en privé-Laura. Waarom is de laatste zo perfectionistisch en kan ze niet tegen kritiek? En waarom kan die eerste dat wel (knipoog naar de twee recensenten)? Ze vertelt over haar relatietherapie ('Kan ik iedereen aanraden'), haar dochters en hoe die nog onbevangen in het leven staan en, heel vermakelijk, over een tweetal rijke witte mannen, cabaretiers allebei, die haar afzonderlijk hebben gemanspland hoe het nu echt zit met dat

theater.

Van een van de twee – oké, het was Freek de Jonge – krijgt ze te horen dat ze 'te onnatuurlijk' is op het podium. Niet stellig en retorisch genoeg. Freek had natuurlijk niet door dat dat precies haar bedoeling is. Hoe kun je eerlijk zijn op een podium als je niet eerlijk bent over je eigen fouten en twijfels? Hoe kan theater waarde hebben als je alleen maar staat te brullen en de echte, enge wereld niet binnenlaat?

En daar zaten ze hoor, de enge recensenten. Verrassing: het werd uiteindelijk heel aangenaam.

Van Dolrons zoektocht naar de essentie van theater is misschien niet heel opzienbarend, maar door de vele, mooie anekdoten die ze vertelt, wel hartverwarmend. En dat is precies wat twee man publiek nu nodig hebben. Of straks, zodra het kan, dertig man, of hoeveel er dan ook per avond naar een theater mogen afreizen om even door Laura van Dolron te worden aangekeken.

De nieuwe Laura, 18/2, Frascati, Amsterdam. Te zien voor publiek (onder voorbehoud) t/m zomer 2021.
